

Част I

Казвам се Митка Георгиева Петкова от гр. Казанлък съм. Живеех на ул. Баненска №8, или бившата Иван Александър №10. Родена съм в многочленно семейство – 5 деца, баща майка. Майка ми не работеше. Баща ми беше фелдфебел в 1-ви район в летището в Казанлък, там служеше. Доколкото си спомням какво съм преживяла като дете, спомените ми са много хубави. Батковците ми ме возеха качена на една количка. Слагаха ми една голяма ръкавица, за да шмуля коприва. Понеже ние децата се издържахме сами. С една заплата баща ни не можеше да ни издържа. Хранехме прасета. Едно прасе колехме на коледа като стане 300 килограма, друго гледахме за другата година и майка която се прасеше с малки прасенца, които да продаваме за да има пари. Тогава се купуваше брашно, месеше се хляб, имаше фурни, на които се печеше. Живяхме много добре – щастливо. Майка ми по цял ден пееше. Къщата ни беше на 2 етажа – хубава, розова, с много хубави асми. Майка ми беше много чиста жена, баща ми беше чист и спретнат човек. Но с една заплата живеехме и с тази заплата баща ми беше направил тази къща. Майка ми също много е помогнала. Правила е кирпичи, които са били много, много здрави, по-здрави от цимент. След години къщата беше измазана. Като дете още не беше измазана. Спомням си на 5 години ме заведоха на мястото, което кръстницата ми беше подарила – 5 декара място заради името ми. Тя се казваше Митка, и мене кръстиха Митка на нейно име. И брат ми средния беше кръстен на кръстника ни Никола и за туй ни подариха и на петте деца 5 декара място – земя, на което баща ни с ротата си, с войниците посадиха лозе “белгийка” и на 5 години ме заведоха на туй лозе, там израснах. От там почти се препитавахме. После баща ни купи още 2 декара в дола, станаха 7 декара, вадехме по цели каруци картофи, много орехи. Баща ми нася много дървета, череши, вишни, много плод имаше. Голямо изобилие. На едни черници по цял ден пеехме и ядахме черници.

Но това щастие беше много за малко. Бях на 11 години, когато дойдоха..... Един ден дойде някакъв войник в стари дрехи. Дясната си ръка си държеше в куртката, а с лявата се здрависа с нас – с мене и с майка ми, бяхме в къщи. Попита по кое време баща ми се прибира. Това беше може би месец – два преди 9.09. Майка ми му обясни, че не всякога си идва, по различно време се прибира. И една сутрин ставаме. Можеше да се прескача оградата – беше циментена с дървени стобурги. Ставаме и намираме на втория етаж, където има много цветя, една камара с цигари, пушено е цяла нощ и са вардили баща ми да излезне. Но той усещаше, че нещо става и когато да излезе до тоалетната той винаги си носеше пистолета с него. Но тази

вечер баща ми не е станал. Те са го чакали и рано сутринта са се вдигнали. Това е бил един..... Той носи баща ми снимки носи и ги показва на мама, на мене и пита ей тоз ли идва, тоз ли пита за мене. И разбрахме, че това е един негов войник, който един ден (бил е много буен) решава да изведе ротата навънка да търсят момичета. И цяла нощ не са се прибрали в казармата. Баща ми отива на сутринта и командира го вика. “Георги, къде си бил нощес? “Ами не съм бил дежурен. В къщи съм спал”. “знаеш ли, че ротата ти тази нощ не е била в помещението?” “Не”. “Строяваш ротата и ги питаш къде е била нощес. Издирваш виновника и пред ротата да го набиеш!” Баща ми е един изпълнител. Строява ротата и му казват че този ги е накарал да излезнат и кой къде намери да търсят момичета през нощта и сутринта рано да се приберат в казармата. Баща ми наистина го е бил, командира го е викал, може би и в арест са го сложили. После, после научих, че този същия, може би месец преди да слезнат партизаните от планината, той е избягал от казармата и е отишъл на планината. Той е бил у дома, той е пушил цигари, но щом стана преврата непосредствено... Баща ми не го пускаха да си дойде вече в къщи. Беше задържан на летището. Един два пъти си идва. Беше станала промяната. Пускаха го само а се изкъпе и преоблече. На 18.11.1944г. двама цивилни го извеждат от летището.

А брат ми Петър, най-големия, понеже следва в Магдебург беше завършил за главен механик. И първия самолет в Казанлък беше построен от него. И кога да излезе баща ми, този на поста, на портала на летището извикал: “Петре, тичай, тичай, извеждат баща ти” Брат ми настига баща ми, баща ми разплакан му казал: “Петре, сбогом, като се уволниш ти ще останеш глава на семейството”. Заплакали и двамата, разцелували са се и са се разделили. Завеждат баща ми в къщи. Ние всичките сме били на училище. Само мама е била в къщи. Накарали са го да си вземе каквото му е необходимо. Уж отива, понеже е родом от Малка Кайнаржа, Силистренско, уж отива там, понеже времената са мътни, така са му казали, да си почине, и като се оправят времената ще се върне. Обаче преди да излезе още са го накарали да си предаде пистолета – обезоръжили го. Вземат от къщи, брат ми беше донесъл от Германия много хубава химикалка, тогава на времето нямаше такова нещо – шест цвята. Взема си всичките пари от къщи, взема си и дрехи, взема и куфарчето, часовника си, всички ценности взема. И тръгват. Като му казали: “Няма да се притесняваш, месец – два ще си почиваш там край Силистра, край роднини ще изкараш, се върнеш”. Въпреки всичко той е чувствал, защото знае кои го отвеждат, знае кой го е следил през нощта. Почувствал е, заплакал е и е казал на мама: “Как може в тоя последен час да ги няма децата и да не мога нито едно то

тях да видя, да се сбогувам.” Мама поискала да отиде до гарата да го изпрати, обаче те казали: “Не, ти ще си стоиш в къщи, ние ще го изпратим, ние го съпровождаме, ние го охраняваме.” Да си дойде баща ми, да си дойде – не. Брат ми войник, няма кой да внесе лев в къщи за хляб. Аз много често ходех на гробищата. Там си подавах ръчичката да ми дадат нещо за Бог да прости да занеса в къщи на мама и на малкия ми брат да имат какво да ядат. Събирах от гробищата храна.

Един ден се чу, че ще ги съдят - Народния съд ще ги съдят. В градинката на читалището “Искра” имаше много, много, много народ. Чакахме да чуем ще съдят ли баща ни и за какво ще го съдят като той нищо не е направил. Но неговото име не се спомена. До последният момент чаках да ги изведат- 22-ма души, осъдени на смърт. Последен се качи Караилиев, който аз познавах, щото той беше направил в с. Горно Изворово колонии за деца да ходят там лятно време през ваканцията. Имаше трапезарии, всички условия за почивка. Той се качи последен в камиона. Камиона се движеше много бавно. Всичките бяха прави и се държаха едни за други, защото като се клатушне камиона просто ще паднат. Аз от читалище “Искра до циганската махала тичах подир камиона. И ги питах: “баща ми там ли? Да ми се обади!” Караилиев, като стигнахме вече до циганската махала ми вика: “Връщай се малката, връщай се, татко ти го няма тук, връщай се. Аз се разплаках и се върнах. Обаче сутринта, много рано беше още, някъде към 6 часа, още по тъмно. И някой почука на прозореца и каза:”Идете, идете на гробищата, тази нощ в 2 часа, там са убити!” Хванах аз малкото си братче, понеже бях свикнала да ходя по гробищата за просия, хванах го за ръка и тръгнахме. Отидохме на гробищата и какво да видим – няма жива душа. До един огромен стълб с високо напрежение имаше огромен трап. Този трап като отидохме до него, беше пропукал и беше пълен с кръв и се чуваха някакви стенания, някакви викове неясни, нещо много страшно ми се видя. И кръвта бликаше от всяка една пукнатина на трапа. Уплаших се и си хванах малкото братче за рака и си тръгнах обратно. Срегнах хора, които отидоха в “Арсенал” на работа и им казвах: “Не отивайте на работа, идете на гробищата да видите, там има заровени хора – живи, идете да ги изровите! Никой не ме чу, хората си отидоха на работа. Това беше гробът на 22-мата, осъдени и убити от Народния съд, които в 2 часа през нощта са ги убили. Върнах се в къщи. 2-3 дена бях много зле, не можах да отида повече на гробищата. След 3 дена отидох. Гробът беше вече целия с цветя. Не се виждаше вече кръвта, нищо не се виждаше. Но баща ми го нямаше, нямаше и нямаше. Брат ми се уволни от казармата и почна да търси баща си. Отиде той в Добруджа до Силистра Малка

Кайнарджа. Отишъл при мъжа на леля ми, който е от Малка Кайнарджа и беше кмет. А баща ми там имаше и някакъв имот, който му се е полагал по наследство. И той държеше този имот и даваше нещо на баща ми. И започват да търсят баща ми, започват да спират на всяка спирка: “Да са слезнали при вас такива хора – един военен с двама цивилни?” И на гара “Плачковци” един железничар казва: “Точно така, слезе тук един човек – военен с двама цивилни.” Поеха по път за Балкана, цивилните се върнаха, военния не се върна и той разбира, че баща ни там, някъде в Плачковския балкан е убит. Почва да търси работа, въпреки че е завършил висше образование, въпреки че е човек със златни ръце. Не му дават никаква работа.

У дома бяха настанили, най-напред минаха германци. Те малко време стояха 2-3 дена и като ги вдигнаха да си отиват намерихме под завивките пари. Оставили са да си платят за това дето са спали. Над нас беше едно такова място където се продаваше добитък. Пожарната беше там и му викаха “Айван пазар”. Там имаше много танкове, много германци имаше, много. Бяха хванали едно циганче и го бяха измили. То плаче те го мият и му пълнят ръцете с пари и шоколади да не плаче. Но бърже си отидоха. Брат ми търси работа, не му дават. Имаше един приятел Петко, който беше някакво болничко момче, а баща му, а баща му беше майстор, който строеше къщи и брат ми се оплаква на Петко, Петко моли баща си и го вземат на работа да носи вар... каквото трябва за строителството на къщите. Работеше на частно. И така работеше, и така ни изхранваше. Аз съм била много малка, на 11 години. Другият ми брат завърши техникума по механо-техника в Казанлък. Той и този го завърши – и големия със златен медал. Беше първенец на випуска. и петте деца сме били пълни отличници. Но брат ми продължи да носи кал, вар и да ни издържа да ходим на училище. Другия брат – средния разбра, че баща ни е убит в Балкана. А на нас нищо не казаха. Мълчаха. Убиха го без съд, без присъда, водеха го безследно изчезнал. Брат ми – средния побягна и отиде на геоложките проучвания в “Марбаз”. Там започна да работи на едни сондажи и всичките пари, които е изкарвал ги носеше в къщи за да има с какво да се препитаваме – майка ми, аз, малкото братче. Сестра ми беше починала 1943г., останахме 4 деца. И така с големи немотии и големи трудности сме карали. Единия брат носи пари, другия брат носи пари. Нас от училище не са ни лишили. Братята ни ни издържаха. Брат ми – големия – Петър Георгиев Петков, беше като баща на семейството. Но започнаха да гонят и големия ни брат. Един ден внезапно го задържат и го изпращат в затвора в Стара Загора. Безпричинно, въпреки че е с висше образование не му дават работа и на туй отгоре го задържат. Аз бях вече ученичка в 9-ти клас

на гимназията. Отидох аз, в затвора в Стара Загора, помолих директора... бях с черна престилка, с бяла якичка... помолих го да ме пусне да влезна при брат си. Влезнах аз при брат си. Той ми каза не знам си кой адвокат от Стара Загора да намеря. Той такива невинни, подгонени безпричинно защитавал, адвокат им ставал и ги спасявал, просто ги отгървявал от затвора. Адвокатът се зае, отиде в затвора, говори брат ми “Няма никакви причини да бъде задържан”. Брат ми е завършил в Магдебург. Много бърже е възприемал. Самолета който построи в Казанлък още преди 9.09.1944г. Един ден, когато да го пробват минаха над къщата и двама души отгоре махаха с ръка, махаха, и ние се радвахме че брат ни кара самолета. Той не е бил сам, бил е с някакъв инструктор, който е изпитвал самолетите – летец – изпитател. Защото в ротата на баща ми всички са били почти летци – повечето. Това е 1-ви район и летището в Казанлък.

Но адвокатът намира начин как да излезе брат ми от затвора и го пуска. Пуска го, пак почва работа. Почна работа във Фабрика “Совалка”. Тази фабрика беше на един човек, който е убит от комунистите и му е взето всичко и му е национализирано. До колкото знам той е убит в затвора в Белене. Брат ми почва там да прави някакви совалки. Но вижда че те са несполучливи и казва на директора, на Тачев, че тези совалки, според чертежа не са така. Трябва да бъдат изменени, за да бъдат приети там където ще ги изпращат. А той знаеше немски. Те тогава гонеха и хора, които знаят немски. Тачев казва: “така както ти нареждам, така ще направиш”. И почват да го правят така както нарежда директора. Обаче цялата продукция я връщат. Не я приемат, защото неправилно са направени совалките. И Тачев се нахвърля върху брат ми и му удря шамар и го уволнява. И пак почва да ходи по строежи, насам – натам, за да изкарва пари. По едно време беше отишъл брат ми – средния в Димитровград, беше се оженил. И големият брат побягна да отиде там да си търси работа. Много малко работи и го върнаха обратно. Пак в Казанлък. Той тогава е предчувствал. За да не му дават чак в Димитровград работа е имало нещо. Докато беше в затвора в Стара Загора, аз трябваше да напусна училище и да работя, за да храня майка ми и малкото ми братче. Но от училище не се спрях продължавах да ходя. Този който е извел баща ми се казва Минчо Арменков, който е бил само месец – два партизанин е ходил в Стара Загора при окръжния секретар на БКП. Ходил е там да иска арестуването на брат ми. Заповедта е разписана от Келчев и от някакъв си началник, който тогава е бил – Ботушаров. И 1953г. пак задържат брат ми. Партизанинът се оплакал нещо, че бил застрашен от брат ми. Никога той не го е застрашавал. За да го приберат в затвора са инсценирали, че нещо бил крал. По слухове чувам, че бил

крал някаква машина, други казваха че бил крал коне. Това е абсурд за нас. Ние сме възпитани с военна дисциплина. Ние не знаем какво е да лъжеш, какво е да крадеш, какво е да говориш лошо. Ние знаем само труд, работа и спокойствие. А баща ми и майка ми бяха много весели хора. Майка ми като вървеше из двора тя не пееше, ами че като да кавал свиреше. През цялото време пееше, щастлива беше много, докато като изчезна баща ми, от нея се долавяше само тъга и плач. Мама забрави да пее. Прибират брат ми в затвора, но първо са го държали доста време в участъка на Казанлък. Там са били може би и големите инквизиции, за да признае че е крал. Какво да признае, че е крал като никога нищо не е крал. И виждат, че няма да успеят. Вкарват в килията провокатор. После научих, че той се казва Одрински от Павел баня, който е бил на неговите години. Аз просто се чудя този мой умен брат, този голям математик, той беше пълен отличник на целия техникум, при следването и т.н. Как се е поддал на този провокатор аз просто се чудя. Ония го кара, уж че и той нещо бил крал, да вземат оръжието от милиционера, който ги кара за Стара Загора, да го убият и да бягат. И брат ми се е съгласил, онези са го държали много гладен или много са го изтезавали за да предприеме това нещо. Как може един разумен умен младеж, 30 годишен, да се поддаде на тази провокация просто не знам. Тръгват те за затвора в Стара Загора. Това вече беше 1953г. Тогава е имало някаква чистка, но заповедта е по рано издадена от Каличков и от Ботушаров, но тогава са намерили удобен момент да го приберат. И когато тръгват по пътя за Стара Загора с него върви и провокатора, уж и той ще бъде задържан. Те са го пускали провокатора, влизал е, излизал е, донасял им е какво е що е и накрая след като разбира, че брат ми е съгласен да вземат оръжието от милиционера, решават вече да ги карат в затвора. Но оръжието е било много секретно, въпреки че в казармата брат ми имаше златен медал по стрелба, не е успял с това секретно оръжие да стреля. Той се навел да си връзва обувката, събаря милиционера, взима оръжието, опитва да стреля, но не успява, какво е било не знам. Милиционера започва да вика: Помощ! Помощ! Идва на помощ някакъв. Успяват да вземат оръжието. Сомов не помогнал нито на милиционера, нито на брат ми. Брат ми хуква да бяга. Само секунди са го делели от един ъгъл на "Константин Величков". Милиционера стреля и убива брат ми. Изпразва цялото оръжие в брат ми. Аз тогава работех в болницата, старшата сестра ми вика: "Митке, ела, ела ще те заведе в моргата, няма да се притесняваш, не те водя за хубаво, обаче трябва да видиш ще познаеш ли този човек". Обаче тя взела инжекция в себе си защото знаела, че нещо може да се случи. Много ме уважаваше, беше чиста, идеална комунистка, и между тях имаше хора. Нея са я

карали също да бъде доносник на милицията, тя не се е съгласила, не..., хуманността тогава на лекари и на сестри беше много голяма. Те така се грижеха за човешкия живот, и така се обичаха, и такъв сплотен колектив бяха в болницата, живеехме си като братя и сестри, всички доктори и сестри, всички много сме се обичали. Завежда ме тя в моргата и виждам в моргата брат си, викам: “Да брат ми е”, на земята беше мозъкът му (плаче), бяха му изтеглили, защото беше повече от нормалния човешки мозък. И какви бяха тез неща, аз припаднах. И какви бяха тия..., какво съм преживяла, това човек не може да го преживее, тези инквизиции...(плаче).

Аз бях закупчица в болницата и разполагах с линейка – бричка. Заведох брат ми в къщи с линейката. Облекохме го в белия костюм, с който той беше дошъл, мислеше да се жени вече, като мислеше, че вече няма да го гонят, че се е разминало. И за какво го гонеха? Защото е видял как извеждат убийците на баща ми, ами те убийци го гонеха. Един ден един носи една снимка и вика ето това е този летеца, който отведе баща ти за го убият в планината. Той, вика беше голям некадърник. Не е могъл да вземе височина със самолета, блъснал се е в Стара планина и се е убил. Той се казваше Чирпанлиев. Но другия е по-лош, той ни причинява всичките злини.

И не му даваха никаква работа. Средния ми брат...бяха го открили. И на него не даваха работа, въпреки че завърши средно механотехническо училище. Бяха открили гробницата в Казанлък. А той там бъркаше вар, когато я зазидаха, но уплашен, че гонят големия ми брат, той тогава побягна и ни се върна. Живяхме много тежко, много лошо. В къщата ни, тя беше двуетажна – година и половина руснаци живееха в дома. А те пък излезнаха много, много добри хора и живяхме с тях все едно че бяхме едно семейство. Беше ветеринарна лечебница. Държаха си лекарствата у нас на 2-рия етаж. Понякога ги вдигаха под тревога да изнасят лекарствата и по среднощ дум-дум. Но въпреки всичко година и половина живяха у дома. Миша, който шеташе стаята на лечебницата спеше там в стаята. А конете бяха в сайванта, там по надолу на Дядо Боню. Конете бяха едни голееми, унгарски коне, много грамадни, много тежки. Хранех ги, за да има пари за хляб. Но руснаците носеха от конете – ечемик, каквото даваха на конете, носеха и даваха прасетата, и заедно колим прасето и ядем заедно. Иначе носеха картофи, ядахме. Петърчо викаше на майка ми “мама, мама, аз нямам мама, цялото семейство е загинало от бомба – майка, сестра, брат, никой нямам, сам съм и да свърши войната войната аз при кой ще се върна, нито къща имам, нито близки, нито нищо, ти си мама” понякога спеше при нас долу на топло, там дето готвехме. А по челото му – въшки. Викам мамо, Петърчо има въшки. Майка ми му

вика : “Петърчо, по тебе лазят буболечки”, а той вика: “Ничего, мама, буби”, и ей там си изтръсква одеалото на двора и готово. Не им обръща внимание. Но мама взе дрехите му и ги извари, изпра ги, изчисти ги, накара го да се мие и т.н., той й целува ръце. А често ме прашаше да му купувам ракия в една съседна кръчма, той и викаше “водка”, много пиеше. Един ден минавам през центъра и гледам от една кола слиза маршал Тулбухин, с едни червени кантове. Пита ме къде е центъра и аз му показвам, че е много наблизко, до чешмата е центъра. Той ме тупна по рамото и вика “Хорошо, шорошо” и тръгнаха с колата. Така ненадейно видях маршал Тулбухин. Но впечатленията ми от руснаците бяха много хубави. Петърчо в ъгъла на салона на 2-рия етаж, там дето беше пердето, имаше сложени дрехи. Но някой, може би пиан, е хвърлил 1 фас върху дрехите, върху памуклийката му. Беше приготвил 1 дървено съндъче да изпраща колет на жена си – беше купил кърпи, бонбони, каквото е можал. Обаче един път ние с мама седим в южната стая, прозорецът беше отворен, може би е било есен, защото мама вика:” Ей, тази комшийката Мария, много рано е станала и гори листата, гледай какъв дим се влиза. И мама стана да затвори прозореца, но не е комшийката, а ние сме запалени, горят пердета, пътеки, всичко. Мама думка на вратата и Михаил стана и почна да носи вода и започнахме да гасим. Изгасихме, но най-трудно изгасихме памуклийката. До 6 часа, докато дойде майора, ние всичко бяхме изгасили, бяхме сложили ново перде, нови пътеки, да не се вижда въобще, че е имало пожар. Петърчо се моли на мама да не казва на майора:”мама, пет години затвор ме чака, а не знам кой е хвърлили цигарата, цяла нощ е тляло и чак на сутринта е избухнал пожара. Не знам кой е, може да имам врагове.” Беше много добро момче. И така го спасихме. Защото в центъра на града бяха убили 3-ма, не знам какво са прегрешили, но ги бяха убили там. Военна дисциплина, много строго ги държаха.

След година и половина си тръгнаха и пуснаха в долната ни стая, брат ми вече беше убит, пуснаха да живее един милиционер. Нямаме право да си избираме сами квартиранти. От съвета нареждаха кои да са ни квартиранти. Пуснаха един милиционер – прост, цървулан. Не можеше да се подпише. Не знам ятак ли е бил или какъв. Не ставаше за нищо. Те сами разбраха, че е много прост. Жена му беше бременна. Един ден, когато той беше дежурен, на нея и дойде време да ражда. Тя е чакала да дойде от дежурство и да я заведе в болницата да ражда. И се стискала и си удушила бебето. Той си идва, води я в болницата, ражда умряло бебе. И като се върнаха вкъщи аз и викам: “Абе хора сме, защо не ме помоли да я заведе в болницата и сега да си имате живо бебе, рожбичка и да му

се радвате, защо не ме е помолила, защо не ми е казала?” А той вика: “Ти много да не знаеш, че още утре ще те пратя на Белене!” Викам: “Тъй ли? Аз се отнасям с тебе човешки, а ти искаш да ме пратя на Белене! Благодаря ти!” Не мина 1 седмица, разбраха, че е голям глупак, уволниха го. Тъй се спасихме, отървахме се, да нямаме повече квартиранти. И слязох в долната стая аз да живея.

Малкото ми братче работеше ... Той не можа да завърши, аз ходех вечерна гимназия, но той не успя да завърши. Работеше като майстор хлебар в 1 частна фурна. Носеше хляб, имаше какво да ядем с мама. Спасихме се от такива лоши хора, пуснахме квартиранти – едно учителско семейство – Никола и Минка, тя работеше във фабрика “България”, като касиерка. У дома й се родиха 2-те деца, заживяхме по-спокойно, по-нямаше проблеми... Аз работих през цялото време в болницата като закупчик, след туй бях 18 г. управител на хранителен магазин. Там се разболях и напуснах, отидох в една детска градина, бях касиер – домакин, от там се пенсионирах.

През 1970г., непосредствено, след като убиха брат ми почнаха да гонят малкия ми брат. Привикваха го те в Милицията, привикваха го, докато той разбира, може би и нарочно са му казали, че големия ни брат е убит с провокатор, защото в целия град се говореше, че той бил крал, а пък аз съм го издала. Той искаше да разбере истината. И разбра, че брат ни е убит с провокатор, защото е видял убийците на баща ни. Дали са го заплашили, не знам, но избяга и отиде да работи по мините, отиде при средния брат в Меличери, бил е майстор копач, взимаше много хубави пари, но през 1970г. се върна в Казанлък. Нямаше и месец от както се прибра, беше се оженил, беше отишъл да си вземе последната заплата, която е била навремето 500лв., бяха хубави пари за миньор-копач. Един ден, било е лятно време, защото са ходили на плажа със жена си, къпали са се, прибират се, той е отишъл до кафенето, пил е една бира и вечерта към 11ч. се прибира в къщи. Не знам дали, защото е научил кой е провокатора – Одрински. Може би той се е страхувал да не го издаде. Слиза той долу на тоалетната – по гащи и по потник. Не може сам човек да се обеси. Въжето навито на врата му 2 пъти. Значи той е удушен и турен на въжето. Пантофите му стоят една до друга. Той не е висял на въжето, ами в полегнало състояние. Кака Ганка, съседката ни е чула боричкане, но не е чула никакъв звук. Той е бил удушен, за да го навият на въжето. Заинтересувахме се, говорихме с д-р Минев, който го е аутопсирал. Той казва:”Не е самообесване, това е убийство, извършено, от повече от един човек. Квартирантът ни Никола е викал полицията, правили са снимки, но

нищо – не търсят убиец, няма виновни. И така, заради това, че брат ми научи за убийството на другия брат му инсценираха убийство.

Почнаха и мен да гонят. Докато бях в болницата и в търговията нямаше гонитба. Като отидох в детската градина, бях там само 3 години, една година преди да се пенсионирам ми взеха документите и ги дадоха в Милицията, уж че съм нещо злоупотребила. Аз, която не знам да открадна стотинка, която не знам да лъжа, да крада, да злословя, ми беше много тежко да се говори това за мене, не стига че говориха, че съм издала брат ми, като че ли съм някакъв престъпник ми държаха 1 година документите в Милицията. Нямаше и месец преди да се пенсионирам ме извикаха в Милицията да ми кажат, че знаят че не съм виновна, но така се наложило, държали документите. Викам: “Чудесно, много хубаво, а аз през това време хванах диабет от притеснение. Не знаех, че диабет може да се получи от притеснение. Ако съм знаела, може би съм щяла да се замисля. Но като знам, че там пак се готви някакъв сценарий, че искат да ме уличат нещо, и да ме ликвидират, не можех да го понеса и много се притеснявах, и много плаках. Това е 1988г., към края, преди да се пенсионирам. А 10 години преди да стане промяната ми се обаждат по телефона. Предполагам, че пак е бил провокатора. Той е жив. За убийството на малкия ми брат пише, че е замесен Войников, който беше началник на Милицията, а за убийството на Петър пише, че е замесен Минчо Желев, аз ще ви дам документ. И така не можах да го понеса, направих диабет, извикаха ме, върнаха ми документите. И ревизора, който ми беше правил ревизията, знаеше, че нищо няма и ми дава документите чисти – няма никаква грешка. И като ми ги давах в Милицията, той ме настигна и вика:”Абе госпожа, вашите документи са не за 6, за 7 са, но нещо има, гонят ви за нещо, но не се притеснявайте, аз съм писал, че няма никаква злоупотреба. И аз от страх се пенсионирах сама – изчислих си сама по образец 30, приготвих си документите и си направих чернова, която да остане в мен. Защото после може нещо да ме уличат, че съм злоупотребила с пенсионирането. И не минаха 10-тина година от промяната към 95 г., може би...звъни ми телефона и ми казват: “Ало, в къщи ли сте? Викам:”Да в къщи съм.” “Сама ли сте?”Казвам: “Ами сама съм” “Ние ще Ви дойдем на гости” “Заповядайте, но аз не ви знам кои сте.” “Ами като дойдем, ще ни видите кои сме” “Ами все пак аз непознати хора не мога да пусна в къщи, трябва да знам кои сте” “Ще се запознаем като дойдем” “Пригответе си въженце” Викам:”След около час сина ми ще си дойде от Пампорово, тогава заповядайте” Какво съм ви сторила, за да ми предлагате въженцето. Тогава се принудих да почна да търся човек и намерих ей този

ЧАСТ II

Карали са баща ми сам да копае гроба. Вече бяха убили големия ми брат целият град говореше, че ад съм го издала извиках един братовчед – Коста, по линията на мъжа ми, който беше прокурор. Извиках го у дома, защото не исках да влизам в съда. И го питах: ”Кой издаде заповед? Нали прокурорите издават заповед да бъде арестувано дадено лице. Кой издаде заповед брат ми да бъде задържан?” Той казва: ”Не съм аз. Заповедта дойде от Стара Загора.” А партизанина е ходил в Стара Загора. Тогава първи секретар на Партията в Стара Загора беше Келчев – казанлъчанец. И Келчев е издал заповед брат ми да бъде убит чрез провокатор, чрез Милицията. А целия град викаха: ”Сестрата издала брат си!” А бате Коста е казал истината – той не е издал заповед за арестуване на брат ми, а Келчев я е издал.

Сега за малкият брат – той е обесен в двора ни. Не е самообесване, ами е обесен. Така казаха и от Съюз ”Истина” – обесен. На каква Ганка тоалетните ни са една до друга почти, само един бодлив плет ги делеше. Даже имаше дупчица, през която да си минаваме да си ходим на гости. Каква Ганка е чула боричкане. А те са го удушили и тогава са го турили на въжето. Туй става към 11:15 през нощта. След 2-3 години тя ми каза, че е чула боричкане, каза че ще иде в Милицията да им кажем, че не е обесен, ами са го обесили. Скоро след това мина през нея военна кола, смачка я и си отиде. Добре, че не сме отишли в Милицията, защото те преди това го бяха привикали в Милицията и той ходеше там уж да става техен сътрудник. Обаче то било клопка. То не било да стане техен сътрудник, ами да го изпитат какво ще направи. Те са му казали, че чрез провокатор – Станчо Одрински от Павел Баня, са успели да убият брат ми. И той като чува тези думи е казал: ”Абе, то ще хвърчат един ден глави, ама... де да видим”. И тогава Войников и Иван Цонев назначават хора, които да го следят и да го убият. Той не можа да живее в Казанлък, като се върна от мината даже 1 месец – обесиха го, убиха го. На Иван Цонев, който беше полковник в Казанлък в Милицията. Синът му сега е някакъв голям началник в телевизията. Той и Иван Цонев беше някакъв началник после, не помня къде. Заемат все хубави постове, все на високо.

А брат ми, големия, дето го убиха, той е помагал и носел храна на горяните, които ги убиха в Средна Гора – към 20 души. Те бяха млади момчета, които непосредствено след 9-ти искаха някаква промяна да направят. Даже са се свързали с горяните от Варна. И тук са дошли всички – в Средна гора да се съвещават. Но Милицията вкарва провокатор, карат ги да оставят оръжието и до един ги убиват. Нашият председател на Клуба на репресираните, той знае,

той е ходил там на гроба на горяните. Аз бях болна и не можах да ида. Но брат ми е ходил и е носил храна. Може би затова са го погнали така.

А после посегнаха и на сина ми. На него му писаха 5 години да не излиза извън страната. Това много ме разстрои. Но разбрах кой е писал тази заповед. Той се казваше Стоян Димитров, той почина. Оплаках се на жена му. А те двамата никак не се разбираха. “Ела в нас някоя вечер и аз ще ти го изкарам на вълка. И ти удряй, викай”. И аз отидох. Ще се бия със Стоян Димитров. Вая съм била смела. Само го хванах за лактите и го надигнах. И рекох: “Кажми ми, какъв е моя син? Пияница ли е, порочен ли е, краде ли, лъже ли, в какво е уличен моят син, за да не може да излезе от България?” А той: Няма бе, няма, той ще излезе. Те вече почти изтичат 5-те години, ще излезе. Ясно е, че момчето е добро.”

И така с връзки, с приятели, които работят в Милицията, му помогнаха, за да излезе по-късно.

И така, много преживяхме, много, много, много...